

Włodzimierz Janusz Leszek Wagiński urodził się 5 maja 1922 roku w Warszawie z ojca Jana Wagińskiego (24 I 1900 – 22 VI 1981) i matki Barbary Wagińskiej z domu Markuszewskiej (16 IX 1902 – 14 VIII 1960). Miał młodszą siostrę Hannę (16 VI 1924 - 23 II 2005).

Jan Wagiński przez II wojnę światową był prokurentem Banku Amerykańskiego.

Od początku II wojny światowej Włodzimierz Wagiński był aktywnym członkiem organizacji podziemnych pod przybranym nazwiskiem Podosowski Lech, walczył w oddziale partyzanckim w okolicach Kraśnika. Studiował prawo na konspiracyjnym Uniwersytecie Warszawskim.

14 lipca 1944 r. zawarł związek małżeński z Aleksandrą Buchalczyk. Z tego związku narodził się syn Marek.

Uzyskał stopień kaprała podchorążego w Armii Krajowej, nosił pseudonim Konrad. W czasie Powstania Warszawskiego walczył na Starym Mieście w kompanii Wkra batalionu Łukasiński Armii Krajowej. Zgłosił się do tego oddziału, ponieważ nie mógł dotrzeć do swojego miejsca zgrupowania na Pradze po drugiej stronie Wisły, a mieszkał na Starym Mieście.

20 sierpnia po powrocie z walk na barykadzie został ciężko ranny podczas nalotu samolotów niemieckich i następnie trafił do szpitala powstańczego przy ul. Długiej 7. 2 września 1944 roku został tamże zamordowany przez żołnierzy niemieckich i ukraińskich wraz z 400 innymi rannymi.

Posiada symboliczny grób na cmentarzu na Starych Powązkach, w którym pochowani są Jego Rodzice.

Informacja o Nim widnieje także na Murze Pamięci w Muzeum Powstania Warszawskiego w kolumnie 142 na pozycji 59.

Pośmiertnie zostały nadane Mu w 1995 r. przez Prezydenta Lecha Wałęsę cztery odznaczenia: Warszawski Krzyż Powstańczy, Krzyż Partyzancki, Krzyż Armii Krajowej i Medal za Warszawę 1939-1945.